

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „E1“ 2015-07-07 SKUNDO Nr. 15/03-EC55**

2015 m. rugsėjo 7 d. Nr. S-162 (7-169/2015)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Lauros Milašiūtės
Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Andriaus Veniaus

sekretoriaujant

dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovui
mokesčių mokėtojo atstovui nedalyvaujant

J. D.
T. K.

2015 m. rugpjūčio 11 d. posėdyje išnaginėjusi UAB „E1“ (toliau – Pareiškėja) 2015-07-07 skundą Nr. 15/03-EC55 dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2015-06-11 sprendimo Nr. 69-71, n u s t a t ė:

Inspekcija 2015-06-11 sprendimu Nr. 69-71 patvirtino Panevėžio apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Panevėžio AVMI) 2015-03-12 sprendimo Nr. FR0682-144 dalį, kurioje Pareiškėjai nurodyta į valstybės biudžetą sumokėti 17 369,38 Eur pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 27,49 Eur pelno mokesčio (toliau – PM) delspinigius, 2 950,71 Eur PVM delspinigius, bei pakeitė minėto Panevėžio AVMI 2015-03-12 sprendimo dalį dėl nurodytų sumokėti 138 Eur PM baudą bei 5 211 Eur PVM baudą į nurodymą Pareiškėjai sumokėti 46,05 Eur PM baudą bei 1 736,93 Eur PVM baudą.

Sprendime nurodyta, kad Panevėžio AVMI atliko Pareiškėjos PM ir PVM apskaičiavimo ir sumokėjimo teisingumo patikrinimą už laikotarpį nuo 2012-02-15 iki 2013-12-31 ir surašė 2014-12-18 patikrinimo aktą Nr. FR0680-850, kuriame Pareiškėjai papildomai apskaičiuota 1 590 Lt PM ir 59 973 Lt PVM bei 2015-03-12 sprendimu Nr. FR0682-144 patvirtino minėtu patikrinimo aktu apskaičiuotas PM ir PVM sumas, apskaičiavo 27,49 Eur PM ir 2 950,71 Eur PVM delspinigius bei skyrė 138 Eur PM bei 5 211 Eur PVM baudas.

Pažymėta, kad Panevėžio AVMI 2014-04-14 atliko Pareiškėjos mokestinį tyrimą, kurio metu išnaginėjo 2014-02-14 prašymą dėl PVM grąžinimo. Mokestinio tyrimo metu buvo nustatyta didesnė papildomai mokėtina pardavimo PVM suma, negu prašyme nurodyta grąžintina PVM permoka, todėl PVM permoka negrąžinta. Pagal mokestinio tyrimo metu suformuotą išvadą vietos mokesčių administratorius priėmė sprendimą, kurį vėliau patvirtino ir Inspekcija, PVM permokos Pareiškėjai negrąžinti. Šį sprendimą Pareiškėjai apskundus, Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2014-08-25 sprendimu Nr. S-160 (7-113/2014) jį panaikino ir perdavė Pareiškėjos skundą nagrinėti iš naujo. Kadangi

Pareiškėja mokestinio tyrimo metu nustatytų trūkumų nepašalino, todėl, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (Žin., 2004-04-13 įstatymo Nr. IX-2112) (toliau – MAĮ) 137 straipsniu, mokesčių administratorius inicijavo mokestinį patikrinimą.

Dėl sandorių su UAB „U1“ mokesčių administratorius nustatė, kad pagal 2012-12-03 pirkimo–pardavimo sutartį Nr. 12/12-5 Pareiškėja įsipareigojo sutartyje numatytais terminais ir tvarka parduoti suderinto asortimento prekes pirkėjo UAB „U1“ nuosavybėn, o pirkėjas įsipareigojo nupirkti bei priimti prekes ir sumokėti už jas sutartą kainą. Sutartyje numatyta, kad prekių perdavimą ir perėmimą patvirtina važtaraštis, priėmimo–perdavimo aktas ir / ar PVM sąskaita faktūra, kuriuos pasirašo abiejų šalių atstovai. Pareiškėja 2013 m. kovo, gegužės, liepos, rugpjūčio ir lapkričio mėn. pardavė UAB „U1“ automobiliams skirtų detalių už 256 585 Lt. Byloje nustatyta, kad pagal Didžiosios knygos buhalterinės sąskaitos 2014 „Prekės pardavimui (Šiaulių muitinės sandėlis)“ duomenis šioje sąskaitoje apskaitytos įsigytos prekės iš Kinijos įmonės *A2 Enterprises*, Didžiosios Britanijos įmonės „C1“ LLP, UAB „A1“. Įsigytas prekes Pareiškėja patalpindavo A tipo muitinės sandėlyje (UAB „T1“ adresu: *duomenys neskelbtini*) ir įformindavo prekių muitinės sandėliavimo procedūrą (7100). Pagal pateiktos Didžiosios knygos buhalterinės sąskaitos 2014 „Prekės pardavimui (Šiaulių muitinės sandėlis)“, pirkimo sąskaitų duomenis Pareiškėja UAB „U1“ pardavė prekes, kurioms buvo įforminta muitinės sandėliavimo procedūra (7100). PVM sąskaitose faktūrose Pareiškėja nurodė, kad tiekimai vykdomi pagal Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (Žin., 2002, įstatymo Nr. 35-1271, toliau – PVM įstatymas) 53 str. 1 d. 3 punktą, todėl šiems tiekimams taikė 0 proc. PVM tarifą.

Nurodyta, jog Pareiškėjos direktorius J. D. el. paštu paaiškino, kad pardavimai vyko muitinės sandėlyje, prekės iš muitinės sandėlio nebuvo išvežtos; UAB „U1“, kai reikėdavo, patys atlikdavo muitinės procedūras ir prekes išveždavo. Atkreiptas dėmesys į tai, jog mokestinio tyrimo metu Pareiškėja nepateikė pagrindžiančių įrodymų, kad prekių tiekimo UAB „U1“ metu iš muitinės sandėliavimo procedūros (7100) būtų įforminta kita muitinės procedūra.

Inspekcija, vadovaudamasi PVM įstatymo 53 str. 1 d. 3 punktu, nurodė, kad 0 proc. PVM tarifas yra taikomas tik tais atvejais, kai muitinio sandėliavimo procedūra yra įforminama tiekiamoms prekėms, t. y. tuo atveju, kai yra tiekiamos prekės, kurioms muitinio sandėliavimo procedūra buvo įforminta dar prieš prekių tiekimą, 0 proc. PVM tarifas taikomas negali būti. Pabrėžta, jog su tokia PVM įstatymo 53 str. 1 d. 3 punkto analize sutinka ir Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) 2012-03-02 nutartyje adm. byloje Nr. A-556-1669/2012, 2013-10-28 nutartyje adm. byloje Nr. A-575-1562/2013. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Inspekcija Pareiškėjos argumentus dėl ginčijamos PVM įstatymo nuostatos traktavimo bei įforminamų muitinės procedūrų vertinimo atmetė kaip nepagrįstus.

Kadangi Pareiškėja papildomai ginčijo ir prekių tiekimo vietą, nurodydama, jog prekės buvo tiekiamos ne Lietuvos Respublikos teritorijoje ir jos atžvilgiu turėtų būti taikoma PVM įstatymo 12³ str. 1 dalies nuostata, Inspekcija, įvertinusi byloje esančią medžiagą, konstatavo, jog Pareiškėja atitinka visas PVM įstatymo 3 str. 1 dalyje įtvirtintas PVM objekto – prekių tiekimas ir paslaugų teikimas – sąlygas, nes prekių tiekimas buvo atlygintinas, prekes tiekė apmokestinamasis asmuo (Pareiškėja), vykdydamas savo ekonominę veiklą, ir tiekimas vyko šalies teritorijoje. Be to, Inspekcija, vadovaudamasi PVM įstatymo 12 str. 7 dalimi, 2 str. 33 dalimi ir PVM įstatymo 2 str. 33 d. komentaru (kiekvienos valstybės teritorijos ribas nustato jos sienos, tarp kurių ta valstybė naudojasi visomis savo suverenėmis teisėmis. Valstybės teritorija apima sausumos teritoriją (įskaitant muitų teritoriją ir muitinės sandėlius), vidaus vandenį bei teritorinę jūrą. Savo suverenitetą valstybė taip pat įgyvendina ir virš jos teritorijos esančioje oro erdvėje bei po ja esančiose žemės gelmėse), konstatavo, jog Pareiškėja prekes, kurioms įforminta galiojanti muitinės sandėliavimo procedūra (7100), pardavė Lietuvos Respublikos teritorijoje (muitinės sandėlyje Nr. LA04528, *duomenys neskelbtini*).

Papildomai Inspekcija pažymėjo, jog 12³ str. nustato specialią prekių tiekimo vietas nustatymo taisyklę, kuri yra taikoma importuojamoms, t. y. į laisvą apyvartą išleidžiamoms prekėms, kurią reikia aiškinti taip, kad, kai yra įforminama kita muitinės procedūra ar

sankcionuotas veiksmas nei importas (nesvarbu, ar ta kita procedūra ar veiksmas yra muitinis sandėliavimas, padėjimas laikinai saugoti į muitinės prižiūrimas laikino prekių saugojimo vietas ar kt.), tai šio straipsnio nuostatos tuo metu yra netaikomos, nes jos yra taikomos tik importuojamoms prekėms. Kai yra forminama kita procedūra nei importas, prekių tiekimo vietas nustatymui yra taikomos 12 straipsnio nuostatos. Vadovaudamasi nurodytomis nuostatomis, Pareiškėjos prekių tiekimą nagrinėjamoje situacijoje Inspekcija laikė įvykusių Lietuvos Respublikoje bei pabrėžė, jog prekių tiekimo vietas nustatymo taisyklei įtakos prekių kilmė (t. y. ar tai yra prekės, turinčios Bendrijų statusą, ar ne) neturi.

Inspekcija, atsižvelgdama į PVM įstatymo 41 straipsnį, kuriame numatyti atvejai, kai prekių tiekimui taikomas 0 proc. PVM tarifas, taip pat yra reglamentuotos su tarptautine prekyba susijusios specialios taisyklės, pabrėžė, jog nustatyta, kad Pareiškėja prekes, kurių vertė yra 256 585,48 Lt, pardavė kitam Lietuvos Respublikoje registruotam subjektui UAB „U1“, kurias pastarasis įgijo naudoti kaip savo, ką patvirtina byloje esantys prekių priėmimo–perdavimo aktai, todėl Pareiškėjos argumentus, jog Pareiškėjai tenkanti prievolės dalis dėl prekių pardavimo UAB „U1“ (256 585,48 Lt suma) turėtų būti sumažinta, nes iki 2014-04-10 buvo įforminta prekių reeksporto ir prekių tranzito muitinės procedūros (135 320,32 Lt sumai), pripažino nepagrįstais.

Pažymėta, kad Inspekcija, įvertinusi Pareiškėjos skundo argumentus bei byloje esančią medžiagą, sutiko su Panevėžio AVMI išvada, jog Pareiškėja nepagrįstai prekių, kurioms galiojo muitinio sandėliavimo procedūra, tiekimams pritaikė 0 proc. PVM tarifą, todėl jai pagrįstai (PVM įstatymo 123 str. 2 d.) buvo apskaičiuotas mokėtinas 53 883 Lt, t. y. 15 605,60 Eur, pardavimo PVM. Pabrėžta, jog Panevėžio AVMI rėmėsi įstatymo nustatyta tvarka surinktais ir skundo nagrinėjimo metu patikrintais įrodymais, nuosekliai išdėstė, kuriais teisės aktais ir įrodymais grindžiamos mokesčių administratoriaus išvados ir padarė teisės aktų nuostatas bei faktines aplinkybes atitinkančias išvadas.

Dėl sandorių su PP N. Inspekcija nurodė, jog nustatyta, kad Pareiškėja Ukrainos pirkėjui PP N. (fizinis asmuo S. N.) pardavė prekių už 28 999,65 Lt pagal PVM sąskaitas faktūras: 2012-06-29 ECA Nr. 0000214 už 5 683,31 Lt, 2012-11-07 ECA Nr. 0000161 – 953,73 Lt, 2012-11-13 ECA Nr. 0000165 – 5 494,23 Lt, 2012-10-29 ECA Nr. 0000166 – 572,82 Lt, 2012-10-29 ECA Nr. 0000167 – 16 295,56 Lt. Minėtiems tiekimams Pareiškėja taikė 0 proc. PVM tarifą. Už prekes pirkėjas atsiskaitė grynaisiais pinigais: pagal PVM sąskaitą faktūrą ECA Nr. 0000214 atsiskaitė 2012-06-29, įformintas kasos pajamų orderis serija ECAPEUR Nr. 0000004, sumokėta 2 323,44 Eur, pagal PVM sąskaitas faktūras ECA Nr. 0000161, ECA Nr. 0000165, ECA Nr. 0000166, ECA Nr. 0000167 atsiskaitė 2012-11-14, įformintas kasos pajamų orderis serija ECAPEUR Nr. 0000010, sumokėta 6 752,85 Eur.

Inspekcija pažymėjo, kad, vadovaujantis 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos Nr. 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – Direktyva) 146 str. 1 dalimi ir PVM įstatymo 41 str. 2 dalimi, tiekiamos prekės apmokestinamos taikant 0 procentų PVM tarifą, jeigu jas pirkėjas, įsikūręs už šalies teritorijos ribų ir neturintis šalies teritorijoje padalinio, ar jo užsakymu kitas asmuo išgabena iš Europos Sąjungos teritorijos, išskyrus atvejus, kai pirkėjas išgabena įrangą, atsargines dalis ar atsargas, skirtas asmeniniams poreikiams naudojamiems laivams, orlaiviams ar kitoms transporto priemonėms. Atkreiptas dėmesys į PVM įstatymo 56 str. 1, 4, 5 dalių nuostatas bei LVAT praktiką dėl 0 proc. PVM tarifo taikymo pagrįstumo, jog, pirma, būtent mokesčių mokėtojo pareiga yra įrodyti sąlygų, kurioms esant taikytinas 0 proc. PVM tarifas, buvimą; antra, turimi duomenys, kuriais mokėtojas remiasi, turi nekelti abejonių, nes tai yra mokėtojo pareiga ir ji turi būti įvykdyta tinkamai, siekiant pasinaudoti atitinkama mokestine teise (2009-03-10 nutartis adm. byloje Nr. A-442-376/2009, 2013-09-16 nutartis adm. byloje Nr. A-556-1752/2013, 2009-08-17 nutartis adm. byloje Nr. A-438-867/2009, 2010-08-23 nutartis adm. byloje Nr. A-438-716/2010). Padaryta išvada, jog mokesčių mokėtojo mokesčių administratoriui pateikti dokumentai neturi kelti abejonių dėl to, jog yra įvykdytos būtinos apmokestinimui 0 proc. PVM tarifu sąlygos.

Nurodyta, jog prekių išgabenimo patvirtinimui Pareiškėja pateikė eksporto deklaraciją Nr. 12LTSA1000EK00B263, pagal kurią eksportuotos prekės pagal PVM sąskaitas faktūras ECA Nr. 0000214, ECA Nr. 0000161, ECA Nr. 0000165, ECA Nr. 0000166, ECA Nr. 0000167, tačiau minėtoje eksporto deklaracijoje nurodyta, kad prekės išgabenamos pagal dokumentą Nr. ECA0000165, o ne pagal aukščiau išvardintas sąskaitas. Pagal Pareiškėjos pateiktą informaciją visos sąskaitos buvo įtrauktos į vieną PVM sąskaitą faktūrą Nr. ECA0000165 ir ši sąskaita nurodyta eksporto deklaracijoje Nr. 12LTSA1000EK00B263. Inspekcija pažymėjo, jog pagal mokesčių administratoriui prieinamus duomenis „Muitinės eksporto faktai“, nėra duomenų apie eksporto procedūros užbaigimą; byloje esanti Pareiškėjos mokesčių administratoriui pateikta rašytinė eksporto deklaracijos Nr. 12LTSA1000EK00B263 forma yra be muitinės žymų. Mokestinio patikrinimo metu Pareiškėja nepateikė importo deklaracijų, krovinių gabenimo dokumentų – CMR, ar kitų dokumentų, kurie įrodytų prekių išgabenimo faktą, todėl konstatuota, kad tiekiant prekes PP N. Pareiškėja neturėjo pagrindo taikyti 0 proc. PVM tarifą.

Inspekcija padarė išvadą, kad, vadovaujantis PVM įstatymo 123 str. 2 dalies nuostata, patikrinimo metu nuo 28 999,65 Lt patiektų prekių vertės, Pareiškėjai nepateikus įrodymų, pagrindžiančių 0 proc. tarifo taikymo pagrįstumą, teisingai apskaičiuotas 6 090 Lt, t. y. 1 763,79 Eur, pardavimo PVM.

Dėl Pareiškėjos argumentų dėl atleidimo nuo visų PM delspinigių ir baudų, jog nustatyto pažeidimo dėl PM ji neginčijo, aptiktas klaidas ištaisė ir papildomai priskaičiuotą PM deklaravo ir jį jau sumokėjo, todėl Pareiškėja nepadarė žalos valstybės biudžetui (MAĮ 141 str. 1 d. 3 punktas), Inspekcija sprendime pažymėjo, jog Pareiškėjai laiku nepadengus mokestinės prievolės, biudžetas laiku negavo pajamų šio mokesčio forma, todėl biudžetui buvo padaryta žala (LVAT 2010-05-20 nutartis adm. byloje Nr. A-442-773/2010, 2008-07-11 sprendime adm. byloje Nr. A-502-1301/2008). Papildomai Inspekcija pažymėjo, jog vien pats faktas, kad Pareiškėja savanoriškai padengė PM prievolę, atleidimui nuo baudos ir delspinigių įtakos neturi.

Dėl Pareiškėjai paskirtų 30 proc. PVM ir PM baudų dydžio. Inspekcija pažymėjo, kad vadovaujantis PVM įstatymo 123 str. 2 dalies, PM įstatymo 56 straipsnio ir MAĮ 139 str. 1 dalies nuostatomis už padarytus mokestinius pažeidimus skiriama nuo 10 iki 50 procentų apskaičiuotos papildomai mokėtinos sumos dydžio bauda. Inspekcija pripažino, kad Pareiškėja padarė mokestinį pažeidimą ir mokestinė prievolė atsirado bei baudinės sankcijos skirtos pagrįstai. Taip pat atkreipė dėmesį į tai, kad baudos skiriamos vadovaujantis PVM įstatymo, PM įstatymo ir MAĮ bei Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2007-03-28 įsakymo Nr. VA-25 „Dėl baudų skyrimo ir delspinigių skaičiavimo metodikos patvirtinimo“ nuostatomis.

Pažymėta, kad Panevėžio AVMI Pareiškėjai skyrė vidutinio dydžio, t. y. 30 proc. dydžio baudą. Inspekcija akcentavo, kad 30 proc. nuo priskaičiuotos trūkstamos mokesčio sumos dydžio bauda skiriama tuomet, kai nenustatoma jokių baudą mažinančių ar baudą didinančių aplinkybių. Vadovaudamasi teisingumo ir teisinės valstybės konstituciniais principais (Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2004 m. sausio 26 d. nutarimas byloje Nr. 3/02-7/02-29/03, 2000 m. gruodžio 6 d., 2001 m. spalio 2 d. nutarimai, LVAT 2008-02-15 nutartis adm. byloje Nr. A-261-214/2008), Inspekcija pabrėžė, kad bauda yra ne vien tik baudžiamoji sankcija už padarytą pažeidimą, tačiau ir mokesčių administratoriaus turima priemonė, skirta užtikrinti mokesčių mokėtojo pareigų vykdymą.

Inspekcija pažymėjo, kad Pareiškėjos atveju nustatyta lengvinančių aplinkybių, dėl kurių Pareiškėjai skirtos baudos turėtų būti mažintinos: 1) Pareiškėja mokestinio patikrinimo metu geranoriškai atliko jai nustatytą pareigą bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi, teikė paaiškinimus bei kitus turimus duomenis, šio fakto neginčijo ir Panevėžio AVMI; 2) Pareiškėja pripažino dalį mokestinio patikrinimo metu apskaičiuotos prievolės (PM), Inspekcijai pateiktame skunde ginčijo skirtą PM baudą ir delspinigius bei PVM ir su juo susijusias sumas, t. y. su padarytu mokestiniu pažeidimu Pareiškėja dalinai sutiko; 3)

mokestinas ginčas dėl didžiosios papildomai apskaičiuoto PVM dalies kilo dėl netinkamai taikytų teisės normų, o ne siekiant piktavališkai išvengti mokestinės prievolės. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, vadovaudamasi PVM įstatymo 123 str. 2 dalies, PM įstatymo 56 straipsnio ir MAĮ 139 str. 1 dalies nuostatomis, Inspekcija pakeitė Panevėžio AVMI paskirtų Pareiškėjai baudų dydį iš 30 proc. į 10 proc. dydį (46,05 Eur PM (460,50 x 10 : 100) bauda bei 1 736,93 Eur PVM (17369,38 x 10 : 100) bauda), kuris, Inspekcijos vertinimu, yra pakankamas siekiant teisėto ir visuotinai svarbaus tikslo – užtikrinti įstatymų laikymąsi, nustatytų pareigų vykdymą.

Inspekcija papildomai pažymėjo, jog mokesčių apskaičiavimas yra detalai išdėstytas ir pagrįstas Panevėžio AVMI sprendime ir patikrinimo akte, be to, Pareiškėja nepateikė nesutikimo motyvų dėl aritmetinio mokesčių apskaičiavimo, todėl Inspekcija plačiau šiuo klausimu nepasisakė.

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos sprendimo dalimi, o dalies dėl PM baudos sumažinimo iki 138 Eur ir PVM baudos sumažinimo iki 1739,93 Eur neskundžia.

1. Dėl sandorių su UAB „U1“

Pareiškėja, vadovaudamasi PVM įstatymo 3 str. 1 d. 2 punkto ir 12–12³ straipsnių, atsižvelgdama į tai, kad visos prekės (Pareiškėjos parduotos UAB „U1“) yra įsigytos ir įvežtos iš trečiosios šalies (Kinijos Liaudies Respublikos ofšorinės kompanijos „A2“ *Enterprises Limited*, Didžiosios Britanijos ofšorinės kompanijos „C1“ LLP ir UAB „A1“, kuri taip pat prekes įsigijo iš Kinijos Liaudies Respublikos ofšorinės kompanijos ir jas perpardavė Pareiškėjai) ir nei viena prekė nebuvo importuota į Lietuvos Respubliką ar Europos Sąjungos teritoriją, daro išvadą, kad toks prekių tiekimas nėra apmokestinamas PVM, t. y. sandoriai minėtomis prekėmis nėra PVM objektu, nes nors geografiniu požiūriu prekės ir yra ar buvo Lietuvos Respublikos teritorijoje (muitinės sandėlyje Nr. LA0452, adresu: *duomenys neskelbtini*), tačiau nėra ir nebuvo Lietuvos Respublikos ir / ar Europos Sąjungos prekių apyvartoje / prekių rinkoje ir laisvai joje niekada necirkuliavo bei neužbaigus muitinės sandėliavimo procedūros (7100) nepasikeitė prekių savininkas nepriklausomai nuo prekių pardavimo kitam asmeniui.

Pareiškėjos nuomone, faktą, kad prekės nebuvo importuotos į Lietuvos Respublikos ir Europos Sąjungos teritoriją, patvirtina ir PVM įstatymo 12³ str. 1 d., o Inspekcijos išvadą, kad PVM įstatymo 12³ str. 1 d. netaikytina mokestinio ginčo su Pareiškėja atveju, Pareiškėja laiko nepagrįsta.

Teigiama, kad Inspekcija neteisingai taikė ir aiškino ir PVM įstatymo 12 str. 7 d., nes Pareiškėjos prekių tiekimas prasidėjo trečiojoje šalyje ir nebuvo užbaigtas, t. y. neužbaigta importo procedūra, nes prekės laikinai perduotos saugoti muitinės sandėlyje, esančiame Lietuvos Respublikoje. Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Pareiškėja mano, jog ji teisingai taikė 0 proc. PVM prekių tiekimui, nepaisant to, kad išrašytose PVM sąskaitose faktūrose nurodė ne tą PVM įstatymo teisės normą, nes tai nesudaro esminės reikšmės Pareiškėjos sandorių apmokestinimo tarifo dydžiui, svarbu paties taikyto PVM tarifo dydis, o ne teisinis šio tarifo taikymo kvalifikavimas.

Pareiškėja tvirtina, kad Inspekcijos sprendimas nepagrįstai grindžiamas LVAT 2012-03-02 nutarties išaiškinimais adm. byloje Nr. A-556-1669/2012, motyvuojant tai, kad Pareiškėjos atveju nėra taikytinas ir PVM įstatymo 53 str. 1 d. 3 p., nes šio mokestinio ginčo ir minėtos LVAT adm. bylos *ratio decidendi* iš esmės skiriasi. Pasak Pareiškėjos, jos prekių pardavimo UAB „U1“ atveju faktinės aplinkybės buvo priešingos LVAT adm. byloje Nr. A-556-1669/2012 nustatytoms aplinkybėms, t. y.: 1) Pareiškėjai nebuvo žinoma, kad prekės nebus išleistos į laisvą apyvartą šalies ir ES teritorijoje, 2) pirkėjas UAB „U1“ neketino atlikti ir neatliko prekių išleidimo į laisvą apyvartą, nes jis užsiima tik šių prekių eksportu už ES ribų; 3) prekių pirkėjas ir / ar pardavėjas nesikreipė į muitinės įstaigą dėl muitinės procedūros „40741 – importas vidaus vartojimui po muitinės sandėliavimo“ užbaigimo, 4) Pareiškėjai priklausančių prekių nuosavybės teisė neperėjo pirkėjui UAB „U1“ tarpusavio sutarties sudarymo ar prekių priėmimo–perdavimo akto pasirašymo metu.

Pažymima, kad minėtoje LVAT 2012-03-02 nutartyje prekių tiekimo momento nustatymas priklauso nuo disponavimo teisės perduodamomis prekėmis perėjimo gavėjui ar kitam asmeniui, kaip prekių savininkui, momento. Pabrėžiama, kad iš 2013-02-18 generalinės pirkimo–pardavimo sutarties Nr. 13/0218, sudarytos tarp prekių pardavėjo Pareiškėjos ir pirkėjo UAB „U1“, 3.1. ir 3.2. punktų darytina išvada, kad Pareiškėjos perduodamos prekės tapo / galėjo tapti pirkėjo UAB „U1“ nuosavybe tik tuo atveju, kai jos įsigytos pirkėjui turint tikslą jas išvežti iš Lietuvos Respublikos (Europos Sąjungos) teritorijos ir jos faktiškai pirkėjo išvežtos ir pirkėjas užpildė tų prekių reeksporto deklaraciją, ją pateikė Lietuvos Respublikos muitinei bei tokios deklaracijos kopiją įteikė pardavėjui, t. y. Pareiškėjai. Pareiškėjos nuomone, Inspekcijos sprendime klaidingai padaryta išvada, kad „Pareiškėja prekes, kurių vertė sudaro 256 585,48 Lt, pardavė kitam Lietuvos Respublikoje registruotam subjektui UAB „U1“, kurias pastarasis įgijo naudoti kaip savo, ką patvirtina byloje esantys prekių priėmimo–perdavimo aktai“, nes priėmimo–perdavimo aktai nepatvirtina nuosavybės teisės perėjimo pirkėjui UAB „U1“ ir neapibrėžia teisės disponuoti minėtomis prekėmis momento, t. y. šių aktų pagrindu prekių pirkėjas prekes tik saugo, bet ne disponuoja iki muitinės procedūrų atlikimo.

Pažymima, jog Pareiškėja mokesčių administratoriui 2015-02-04 pateikė muitinės deklaracijas, kurios patvirtina, kad prekių pardavimo metu Pareiškėjos perduotoms prekėms UAB „U1“ iš tiesų galiojo prekių muitinės sandėliavimo procedūra (7100), nes deklaracijos ir buvo įformintos prekes išvežant iš muitinės sandėlio. Kadangi deklaracijos procedūros 135 320,32 Lt (39 191,47 Eur) sumai yra užbaigtos, t. y. uždarytos, daroma išvada, kad tos deklaracijoje nurodytos Pareiškėjos perduotos prekės išties buvo faktiškai išvežtos už ES teritorijos ribų, tą faktą patvirtina ir Lietuvos Respublikos muitinė, kuri atlieka atitinkamą įrašą apie deklaracijos „uždarymą“ (procedūros užbaigimą) atitinkamu įrašu savo elektroninėje duomenų bazėje, todėl joms taikytinas 0 proc. PVM tarifas.

Pareiškėja cituoja 2013-02-18 generalinės pirkimo–pardavimo sutarties 6.4 punktą ir teigia, kad centriniam mokesčių administratoriui pateiktų prekių perdavimo–priėmimo aktų 3-iame punkte nurodyta sąlyga apie prekių nuosavybės perėjimo momentą pirkėjui nėra tiksli, nes tarp šalių generalinėje pirkimo–pardavimo sutartyje aiškiai nurodyta, kad šalių pirkimo–pardavimo teisiniams santykiams prioritetiškai taikytinos generalinės sutarties sąlygos, o joms prieštaraujančios arba ne iki galo nurodomos sąlygos kituose šalių susitarimuose (prekių perdavimo–priėmimo aktuose) nepakeitus generalinės sutarties sąlygų, laikomos negaliojančiomis ir jokios įrodomosios galios neturi. Pažymima, kad be muitinės sandėlio savininko sutikimo, leidimo ir sąlygų tam sudarymo tiek pirminis, tiek naujasis prekių savininkas negali savarankiškai iš muitinės sandėlio išsivežti jam priklausančių prekių, o gali nebent tik paprašyti sudaryti sąlygas, kad būtų galima faktiškai prekes išleisti iš muitinės sandėlio, įforminant vieną ar kitą muitinės procedūrą, t. y. prekių tranzito su prekių reeksportu arba prekių importo muitinės procedūras. Visa tai reikalinga tam, kad muitinės sandėlio savininkas galėtų paruošti prekes, įforminti visus reikalingus dokumentus prekių nurašymui iš sandėlio ir muitinės apskaitos. Tvirtinama, kad, jeigu UAB „U1“ faktiškai neatliko įsigytų prekių reeksporto už Europos Sąjungos ribų, tai įsigytų prekių nuosavybės teisė ir teisė disponuoti prekėmis pirkėjui UAB „U1“ neperejo.

Pabrėžiama, kad Pareiškėja Inspekcijai pateikė 2013-ais metais iš muitinės sandėlio (*duomenys neskelbtini*) UAB „U1“ išvežtų prekių deklaracijų kopijas, iš kurių matyti, kada buvo įforminama prekių sandėliavimo muitinėje pabaiga, t. y. deklaracijose nurodytos tranzito, reeksporto arba importo procedūros atlikimas už 135 320,32 Lt sumą (pateikta lentelė, kurioje nurodytos konkrečios muitinės deklaracijos, jų numeriai, deklaracijų išrašymo data, deklaracijų suma ir pastaba apie tai, kur šios prekės išgabentos), kas, Pareiškėjos nuomone, patvirtina, jog 2013 metais didžioji dalis prekių, kurias UAB „U1“ nusipirko iš Pareiškėjos ir kurios buvo saugomos muitinės sandėlyje adresu: *duomenys neskelbtini*, su įforminta muitinės sandėliavimo procedūra, buvo išvežtos laikantis visų įstatymų ir kitų teisės aktų reikalavimų.

Kadangi 2013 metais Pareiškėja su 0 proc. PVM pardavė prekių UAB „U1“ iš viso už 256 585,48 Lt sumą, o prekių muitinės sandėliavimo procedūros pabaiga įforminta prekėms,

kurioms buvo įforminamos kitos muitinės procedūros, už 135 320,32 Lt sumą, Pareiškėja teigia, kad likusioms prekėms už 121 265,16 Lt sumą iki šiol tebegalioja muitinės sandėliavimo procedūra 7100, jos niekur iš muitinės sandėlio išvežtos nebuvo, todėl joms taikytinas 0 proc. PVM.

Nurodoma, kad Pareiškėja kreipėsi į centrinį mokesčių administratorių dėl informacijos ir išaiškinimo, kokiais atvejais yra taikomas 0 proc. PVM ir ar jis taikytinas Pareiškėjos atveju, bei, remiantis 2015-01-26 Inspekcijos rašto Nr. (32.39-PVM)RM-1319 2 psl. („Jei įmonės parduodamoms prekėms yra įforminta muitinio sandėliavimo procedūra ir prekių tiekimo metu minėtoji procedūra užbaigiama įforminant importo vidaus vartojimui procedūrą, tai įmonė tokių prekių tiekimui galėtų taikyti 0 proc. PVM tarifų pagal PVM įstatymo 53 str. 10 d.“, „Jei įmonė muitinės sandėlyje juridiniam asmeniui, Lietuvos PVM mokėtojui teikia iš ES išgabentas prekes, tai tokioms prekėms 0 proc. PVM tarifas taikomas, jei prekių išgabenimą iš ES organizuoja pati įmonė (PVM įstatymo 41 str. 1 d.) arba prekių pirkėjas“), tvirtinama, jog Panevėžio AVMI 2014-12-18 patikrinimo akte Nr. FR0680-850 Pareiškėjai klaidingai papildomai apskaičiavo pardavimo PVM.

Akcentuojama, jog Inspekcija neatsižvelgė į Pareiškėjos argumentus, kad dalis prekių, parduotų UAB „U1“ (pagal 2013-11-13 importo deklaraciją Nr. 13LT1455738170100207) tik 445,12 Lt (128,92 Eur) sumai buvo importuota į Lietuvos Respubliką ir šių prekių tiekimui pagal PVM įstatymo 53 str. 10 d. galima taikyti 0 proc. PVM. Todėl daroma išvada, kad papildomai priskaičiuotas PVM turėtų būti mažinamas 27,07 Eur suma (128,92 Eur x 21 proc.) ir atitinkamai perskaičiuoti delspinigiai, jeigu Inspekcijos sprendimas nebūtų panaikintas visa apimtimi.

2. Dėl prekių pardavimo S. N.

Pareiškėja mano, kad Inspekcija neįvertino fakto, kad prekės už 28 999,65 Lt (8 398,88 Eur) buvo parduotos ne įmonei, bet Ukrainoje gyvenančiam ir dirbančiam, individualia veikla užsiimančiam fiziniam asmeniui. Pareiškėja 0 proc. PVM pritaikymą prekių pardavimui grindžia PVM įstatymo 41 str. 2 d., nes už prekes buvo atsiskaityta grynaisiais pinigais, t. y. per įmonės kasą, išrašant kasos pajamų orderius ECAPEUR Nr. 0000004 ir Nr. 0000010, iš viso bendrai 9 076,29 Eur sumai.

Pažymima, kad buvo pateikti papildomi rašytiniai įrodymai, jog pirkėjas, t. y. Ukrainos pilietis S. N., pats asmeniškai buvo atvykęs į Šiaulių miestą su savo kroviniu automobiliu „MB Sprinter“ (*duomenys neskelbtini*), į šį automobilį faktiškai buvo pakrautos parduotos prekės ir taip pat buvo užpildyta eksporto deklaracija Nr. 12LTSAIO00E1K00B263. Pirkėjas S. N. asmeniškai iš Pareiškėjos įsigytų prekių krovinį pristatė patikrinimui ir muitinės procedūroms dėl prekių išvežimo iš Lietuvos atlikti Klaipėdos teritorinės muitinės Šiaulių oro uosto muitinės postui Nr. LTSAI000.

Pareiškėja teigia, kad veikdama sąžiningai ir rūpestingai, dar mokestinio patikrinimo metu mokesčių administratoriui pateikė ir rašytinį prekių pirkėjo S. N. paaiškinimą, kuriame pirkėjas nurodė ir patvirtino, kad jis prekes faktiškai išvežė iš Europos Sąjungos teritorijos. Be to, Pareiškėja su rašytinėmis pastabomis pridėjo 2012-11-14 tarptautinio krovinių gabenimo važtaraščio Nr. 2012/11/14 kopiją, iš kurios matyti, jog S. N. savo kroviniu automobiliu *Mercedes Benz* (*duomenys neskelbtini*) asmeniškai atvyko į Lietuvos Respubliką, 2012-11-14 iš Pareiškėjos priėmė įsigytas prekes, 2012-11-14 pateikė patikrinimui šių įsigytų prekių krovinį Lietuvos Respublikos Klaipėdos teritorinės muitinės Šiaulių oro uosto postui ir jas faktiškai išsivežė. Pasak Pareiškėjos, aiškinimas, kad CMR važtaraštis pats savaime nepatvirtina prekių išvežimo iš ES teritorijos fakto, prieštarauja teisingumo, protingumo ir sąžiningumo principams bei įrodymų visetui. Esą, jei Pareiškėja ir jos pirkėjas būtų siekę išvengti PVM mokėjimo, tai jie visai nebūtų forminę šio pirkimo–pardavimo sandorio arba bent jau pirkėjas nebūtų pats vykęs į muitinę ir atlikęs muitinės procedūrų bei nebūtų pateikęs tarptautinio krovinio gabenimo važtaraščio. Pareiškėja akcentuoja, kad atitinka laikas, kada prekės buvo parduotos ir kada Ukrainos pilietis atvyko į Lietuvos Respubliką. Pareiškėjos nuomone, reikalauti iš fizinio asmens, kad jis pildytų dokumentus kaip juridinis asmuo ir pateiktų CMR važtaraščio kopiją,

yra akivaizdžiai neproporcinga, nes fiziniai asmenys net neturi galimybės gauti CMR važtaraščio, jeigu jis prekes gabena nuosavu automobiliu, todėl buvo būtina vadovautis įrodymų visetu. Tai, jog Ukrainos pilietis prekes vežė perparduoti į savo šalį Ukrainą, o ne perpardavė jas Lietuvoje, esą patvirtina ir faktas, kad tam jam net nebūtų reikėję niekur vykti, būtų užtekę nurodyti pirkėjus Lietuvoje ir Pareiškėja pati būtų šias prekes pardavus.

Pažymima, kad prekių pirkėjas S. N., kirtęs Lietuvos Respublikos sieną, dėl Pareiškėjai nežinomų priežasčių (tikėtina, jog elementarus žmogiškas pamiršimas), formaliai „neuždarė“ eksporto deklaracijos, tačiau Pareiškėja nėra ir negali būti už tai atsakinga, jai negali kilti atsakomybė mokesčių mokėjimo atžvilgiu, nes prekės iš Lietuvos Respublikos faktiškai buvo išvežtos.

Pareiškėja, vadovaudamasi PVM įstatymo 56 str. 1 d. komentaro 2 p., kuriame yra detalai nurodyta, kokius dokumentus, įrodančius, kad prekės buvo išgabentos iš Europos Sąjungos teritorijos, reikia pateikti, pažymi, jog ji Panevėžio AVMI pateikė: 1) PVM sąskaitas faktūras; 2) pirkėjo apmokėjimo dokumentą – kasos pajamų orderius; 3) pirkėjo S. N. paso kopiją, iš kurios matyti, kad jis yra Ukrainos pilietis ir jo nuolatinė gyvenamoji vieta yra Ukrainoje; 4) pirkėjo patvirtinimą, kad prekės gautos ir išvežtos iš ES teritorijos; 5) tarptautinį važtaraštį Nr. 2012/11/14, kuris patvirtina S. N. prekių gavimą ir tai, kad jis pats prekes faktiškai priėmė ir savo transportu išvežė iš muitinės sandėlio, esančio *duomenys neskelbtini*. Be to, prekių išvežimo faktą ir datą patvirtina 2012-11-14 eksporto deklaracija Nr. 12LTSA1000EK00B263, kuri įtraukta į LR muitinės sistemą, joje nurodytas automobilio *Mercedes Benz* valstybinis Nr. *duomenys neskelbtini*. Akcentuojama PVM įstatymo 56 str. 1 d. komentaro 4 dalis, nurodanti, jog nėra privaloma turėti visus išvardintus dokumentus. Teigiama, kad centriniam mokesčių administratoriui buvo pateikta pakankamai įrodymų išvadai, kad prekės buvo išvežtos iš ES teritorijos. Pareiškėja nurodo, jog Inspekcijai pateikė pavyzdinį pirkėjo S. N. elektroninio laiško-užsakymo kopiją (2012-10-29 el. laiško ir jo vertimo į lietuvių kalbą kopiją), kuri taip pat patvirtina, kad S. N. analogišku būdu jau ne kartą yra pirkęs prekių iš Pareiškėjos. Pažymima, kad visas eksporto deklaracijas Lietuvos Respublikos muitinėje šis pirkėjas visuomet uždarydavo.

Pareiškėja, vadovaudamasi aukščiau minėtu Inspekcijos 2015-01-26 raštu Nr. (32.39-PVM)RM-1319 bei tuo, kad pirkėjas organizavo prekių išvežimą asmeniškai, savo transportu, tvirtinama, kad šis asmuo ir yra atsakingas už prekių išgabenimą, taigi ir už tinkamą tokios procedūros įforminimą muitinėje, o prekių pardavėjas nėra ir negali būti atsakingas. Pareiškėjos išvadų pagrįstumą esą patvirtina ir PVM įstatymo 41 str. 1 d. komentaro citata, kad „Tais atvejais, kai transportavimui yra <...> naudojamas pirkėjui priklausantis transportas, laikoma, kad transportavimą organizavo pirkėjas“.

Atkreipiamas dėmesys į tai, kad prekių pardavimo Ukrainos piliečiui S. N. taikant 0 proc. PVM atveju galėtų būti taikomas ir PVM įstatymo 42 str. 1 d. Pagal esamą teisinį reglamentavimą net jeigu prekių pirkėjas S. N. būtų sumokėjęs standartinį PVM, o ne Pareiškėjos taikytą 0 proc. PVM, tai pirkėjas būtų tą PVM susigrąžinęs. Daroma išvada, kad S. N. įsigijus prekes iš Pareiškėjos su pritaikytu 0 proc. PVM, valstybės biudžetas dėl to nenukentėjo, todėl nepagrįstai papildomai Pareiškėjai priskaičiuota mokėti 6 090 Lt (1 763,79 Eur) PVM, o taip pat bauda ir delspinigiai.

Tai, kad Pareiškėjai mokestinis patikrinimas atliktas tik po to, kai buvo Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2014-08-25 sprendimu Nr. S-160 (7-113/2014) panaikintas sprendimas dėl 5 000,00 Lt (1 448,10 Eur) PVM permokos negrąžinimo, Pareiškėjos nuomone, patvirtina Inspekcijos sprendimo dėl nesumokėto 6 090 Lt (1 763,79 Eur) PVM ir nuo jo apskaičiuotų delspinigių ir baudos nepagrįstumą ir neteisėtumą.

3. Dėl papildomai priskaičiuoto 1 590,00 Lt (460,49 Eur) PM ir nuo jo apskaičiuotų delspinigių bei baudos

Teigiama, kad Pareiškėjai geranoriškai sumokėjus papildomai apskaičiuotą 460,50 Eur PM, žala valstybės biudžetui padaryta nebuvo, todėl Inspekcija privalėjo taikyti MAĮ 141 str. 1 d. 3 p. Pasak Pareiškėjos, visa prievolė mokėti delspinigius ar baudą yra naikintina, nes

Inspekcija sprendime konstatavo, kad Pareiškėja geranoriškai ir aktyviai bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, operatyviai teikė išsamius paaiškinimus bei kitus turimus duomenis, nustatė Pareiškėjos atžvilgiu taikytinas mokestinės atsakomybės lengvinančias aplinkybes.

Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Pareiškėja prašo panaikinti Inspekcijos 2015-06-11 sprendimą Nr. 69-71 dėl Pareiškėjai papildomai apskaičiuotų papildomai mokėtinų 17 369,38 Eur PVM, 2 950,71 Eur PVM delspinigių, 27,49 Eur PM delspinigių, 1 736,93,00 Eur PVM baudos ir 46,05 Eur PM baudos.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos (toliau – Komisija), įvertinusi ginčo bylos medžiagą, konstatuoja, kad Pareiškėjos skundas atmestinas, Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Pastebėtina, kad vietos mokesčių administratorius, gavęs Pareiškėjos 2014-02-14 prašymą dėl 5 000 Lt PVM gražinimo, 2014-04-14 atliko mokestinį tyrimą ir nustatė didesnę papildomai mokėtiną pardavimo PVM sumą, negu prašyme nurodyta gražintina PVM permoka, todėl priėmė sprendimą PVM permokos Pareiškėjai negražinti. Pareiškėjai apskundus centrinio mokesčių administratoriaus 2014-04-16 sprendimą Nr. (20.16-06)-331-28327, kuriuo buvo atsisakyta gražinti 5 000 Lt permoką (skirtumą), Komisija 2014-08-25 sprendimu Nr. S-160 (7-113/2014) panaikino pastarąjį sprendimą ir perdavė Pareiškėjos skundą nagrinėti iš naujo, konstatavusi, kad ginčo byloje yra pagrindas pakartoti mokesčių administratoriaus kontrolės procedūras, įvertinant Pareiškėjos pateiktus dokumentus dėl 0 proc. PVM tarifo taikymo ir atskaitomų PVM sumų, nustatant šių dokumentų įtaką Pareiškėjos mokestinių prievolių dydžiui, taip pat sprendžiant klausimą dėl PVM įstatymo 53 str. 1 d. 4 punkto taikymo galimybių (arba šiuos dokumentus įvertinti vykdomų kontrolės procedūrų metu). Iš bylos medžiagos matyti, kad Panevėžio AVMI laikotarpiu nuo 2014-09-15 iki 2014-12-18 atliko Pareiškėjos mokestinį patikrinimą, kurio metu tikrino PVM ir pelno mokesčio apskaičiavimo ir deklaravimo teisingumą bei vertino Pareiškėjos papildomai pateiktus įrodymus, bei nustatė pažeidimus, dėl kurių apskaičiavo papildomai mokėtiną PVM ir PM.

Nagrinėjamu atveju ginčas kilo iš mokestinių teisinių santykių, o būtent, ar mokesčių administratorius pagrįstai atsisakė taikyti 0 proc. PVM tarifą Pareiškėjos 2013 m. kovo, gegužės, liepos, rugpjūčio ir lapkričio mėnesiais muitinės sandėliuose atliktiems tiekimams pirkėjui UAB „U1“, tai pat pagal PVM sąskaitas faktūras (2012-06-29 ECA Nr. 0000214, 2012-11-07 ECA Nr. 0000161, 2012-11-13 ECA Nr. 0000165, 2012-10-29 ECA Nr. 0000166, 2012-10-29 ECA Nr. 0000167) Ukrainos pirkėjui PP N. (fizinis asmuo S. N.) eksportui parduotoms prekėms. Be to, Pareiškėja kelia klausimą dėl atleidimo nuo su papildomai apskaičiuoto PM susijusių sumų (delspinigių ir baudų) MAĮ 141 str. 1 d. 3 punkte įtvirtintu pagrindu.

Dėl sandorių su UAB „U1“

Iš byloje esančios medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius patikrinimo metu nustatė, kad pagal 2012-12-03 pirkimo–pardavimo sutartį Nr. 12/12-5 Pareiškėja 2013 metų kovo, gegužės, liepos, rugpjūčio ir lapkričio mėnesiais pardavė UAB „U1“ prekių (automobiliams skirtų detalių) už 256 585 Lt bei PVM sąskaitose faktūrose nurodė, kad tiekimai vykdomi pagal PVM įstatymo 53 str. 1 d. 3 punktą, todėl šioms tiekimams taikė 0 proc. PVM tarifą. Skunde Komisijai Pareiškėja palaiko poziciją, kad tiekimų atveju yra taikytina PVM įstatymo 53 str. 1 d. 3 punkto nuostata. Papildomai Pareiškėja tvirtina, jog, vadovaujantis PVM įstatymo 12³ straipsniu, Pareiškėjos prekių pardavimo sandoriai nėra PVM objektas, be to, ginčija mokesčių administratoriaus nustatytą prekių nuosavybės teisės perėjimo pirkėjui UAB „U1“ momentą.

Dėl Pareiškėjos teisės taikyti 0 proc. PVM tarifą pažymėtina, jog PVM įstatymo 53 str. 1 dalyje (2004 m. sausio 15 d. įstatymo Nr. IX-1960 redakcija) įtvirtinta, kad taikant 0 proc. PVM tarifą apmokestinami šie sandoriai: 1) prekių tiekimo, kai tiekiamos prekės pateikiamos laikinai saugoti muitinės prižiūrimose laikino prekių saugojimo vietose; 2) prekių tiekimo, kai tiekiamos prekės įvežamos į laisvąją zoną arba padedamos į laisvąjį sandėlį; 3) prekių tiekimo, kai

tiesiamoms prekėms *iforminama* muitinio sandėliavimo, muitinės prižiūrimo perdirbimo ar laikinojo įvežimo perdirbti neapmokestinant importo muitais muitinės procedūra; 4) prekių, kurios laikinai saugomos muitinės prižiūrimose laikino prekių saugojimo vietose, laikomos laisvojoje zonoje ar laisvajame sandėlyje, taip pat prekių, kurioms taikoma muitinės prižiūrimo perdirbimo ar laikinojo įvežimo perdirbti neapmokestinant importo muitais muitinės procedūra, tiekimo, jeigu ir tiekimo metu minėtosios aplinkybės tebegalioja; 5) prekių, kurioms taikoma laikinojo įvežimo visiškai atleidžiant nuo importo muitų, išorinio tranzito muitinės procedūra ar vidinio tranzito procedūra, tiekimo, jeigu tiekimo metu minėtosios aplinkybės tebegalioja; 6) prekių tiekimo, kai tiekiamos prekės išgabenamos į PVM lengvatų sandėlį; 7) prekių, kurioms taikomas PVM lengvatų sandėlyje galiojantis režimas, tiekimo šalies teritorijoje, jeigu tiekimo metu ši aplinkybė tebegalioja. Pagal PVM įstatymo 53 str. 10 dalį (2009-12-03 įstatymo Nr. XI-518 redakcija) taikant 0 procentų PVM tarifą apmokestinamas prekių, kurioms buvo įforminta muitinio sandėliavimo procedūra, tiekimas, kai tiekiamos prekės yra *importuojamos* ir tai yra pagrindas atsirasti prievolei apskaičiuoti importo PVM šalies teritorijoje. PVM įstatymo 56 str. 2 dalyje įtvirtinta, kad PVM mokėtojas, pritaikęs 0 proc. PVM tarifą 53 str. 1 dalies 1–5 punktuose nurodytais atvejais, privalo turėti atitinkamus muitinės dokumentus, įrodančius prekių pateikimą saugoti muitinės prižiūrimoje laikino prekių saugojimo vietoje, įvežimą į laisvąją zoną, padėjimą į laisvąjį sandėlį ar atitinkamų muitinės procedūrų įforminimą. Mokesčių administratorius MAĮ nustatyta tvarka turi teisę pareikalauti pateikti ir kitus papildomus įrodymus 0 proc. PVM tarifo pritaikymo pagrįstumui įvertinti. Kai PVM mokėtojas negali įrodyti, kad prekių tiekimui, prekių įsigijimui iš kitos valstybės narės arba paslaugų teikimui 0 proc. PVM tarifas pritaikytas pagrįstai, toks prekių tiekimas, prekių įsigijimas iš kitos valstybės narės arba paslaugų teikimas apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą arba lengvatinį PVM tarifą, jeigu jis šioms prekėms arba paslaugoms nustatytas (PVM įstatymo 56 str. 4 dalis, 2009-06-23 įstatymo Nr. XI-317 redakcija). Dėl PVM įstatymo 53 str. 1 d. 3 punkto (2004-01-15 įstatymo Nr. IX-1960 redakcija) taikymo akcentuotina, jog LVAT 2013-10-28 nutartyje adm. byloje Nr. A-575-1562/2013 yra konstatavęs, jog minėtos teisės normos nuostatos negalima aiškinti, kaip apimančios prekių tiekimą, kuris įvyksta prekėms *galiojant* įformintai muitinio sandėliavimo procedūrai.

Nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėja pardavė UAB „U1“ prekes už 256 585 Lt, kurios buvo įsigytos iš Kinijos įmonės *A2 Enterprises*, Didžiosios Britanijos įmonės „C1“ LLP, UAB „A1“ ir pagal Didžiosios knygos buhalterinės sąskaitos 2014 „Prekės pardavimui (Šiaulių muitinės sandėlis)“ duomenis jau buvo patalpintos A tipo muitinės sandėlyje (UAB „T1“ adresu: *duomenys neskelbtini*), ir joms jau buvo įforminta prekių muitinės sandėliavimo procedūra (7100). Taigi Pareiškėja pardavė UAB „U1“ prekes, kurioms jau buvo įforminta (galiojo) muitinės sandėliavimo procedūra (7100).

Tai, kad Pareiškėjos parduotos prekės UAB „U1“ yra Lietuvos Respublikos PVM objektas, patvirtina PVM įstatymo 3 straipsnyje keliamų PVM objektui sąlygų išpildymas, t. y. pagal 2012-12-03 pirkimo–pardavimo sutarties Nr. 12/12-5 3 punktą bei Pareiškėjos laikotarpiu nuo 2013-03-05 iki 2013-11-28 išrašytas pirkėjui UAB „U1“ PVM sąskaitas faktūras matyti, kad prekės (automobilių detalės) buvo tiekiamos už atlygį; prekių tiekimą vykdė apmokestinamasis asmuo (Pareiškėja), kurios deklaruota veikla – variklinių transporto priemonių atsarginių dalių ir pagalbinių reikmenų didmeninė prekyba (Panevėžio AVMI 2014-12-18 patikrinimo aktas Nr. FR0680-850, 1 psl.), be to, pagal 2012-12-03 pirkimo–pardavimo sutarties Nr. 12/12-5 5.3 punktą prekių perdavimą ir priėmimą patvirtina važtaraštis, priėmimo–perdavimo aktas ir / arba PVM sąskaita faktūra, tuo tarpu visų pardavimų atvejais yra Pareiškėjos PVM sąskaitos faktūros ir prekių perdavimo–priėmimo aktai, kurių 3 punkte įtvirtinta prekių perėjimo pirkėjo nuosavybėn momentas nuo tų aktų pasirašymo dienos. Kadangi 2014-04-04 el. paštu Pareiškėjos direktorius J. D. mokesčių administratoriui patvirtino, kad pardavimai UAB „U1“ vyko muitinės sandėlyje Nr. LA04528 adresu: *duomenys neskelbtini*, prekės pardavimo metu niekur nebuvo išvežtos, UAB „U1“, kai reikėdavo, patys atlikdavo muitinės procedūras ir po to prekes išveždavo, konstatuotina, jog mokesčių administratorius padarė pagrįstą išvadą, kad Pareiškėjos

tiekiamos prekės neturėjo būti gabenamos (PVM įstatymo 12 str. 7 dalis). Taigi, atsižvelgiant į tai, kad, kaip jau minėta, Pareiškėjos pardavimai UAB „U1“ vyko muitinės sandėlyje Nr. LA04528 adresu: *duomenys neskelbtini*, bei tuo, kad PVM įstatymo 12 str. 7 dalyje (2010 11 30 įstatymo Nr. XI-1187 redakcija) įtvirtinta, jeigu tiekiamos prekės neturi būti gabenamos, laikoma, kad prekių tiekimas įvyko šalies teritorijoje tuo atveju, jeigu šios prekės buvo šalies teritorijoje tuo momentu, kai įvyko jų tiekimas, o pagal PVM įstatymo 2 str. 33 dalyje įtvirtintą šalies teritorijos sampratą (Lietuvos Respublikos teritorija ir greta Lietuvos Respublikos teritorinių vandenų esantis plotas, kuriame pagal Lietuvos Respublikos įstatymus ir tarptautinę teisę Lietuvos Respublika turi teisę tyrinėti ir eksploatuoti jūros dugno ir požeminius gamtos išteklius), konstatuotina, jog minėti tiekimai UAB „U1“ įvyko šalies teritorijoje.

Komisija sutinka su Inspekcijos vertinimu, jog Pareiškėjos atveju netaikytina PVM įstatymo 12³ str. 1 dalis (2010-11-30 įstatymo Nr. XI-1187 redakcija), nes šioje teisės normoje yra nustatyta speciali importuojamų prekių tiekimo vietos nustatymo taisyklė, tuo tarpu Pareiškėjos prekėms, parduotoms UAB „U1“, nebuvo vykdoma *importo procedūra*, t. y. Pareiškėja nepateikė mokesčių administratoriui įrodymų, jog prekių, kurioms buvo įforminta muitinės sandėliavimo procedūra (7100), tiekimo UAB „U1“ metu būtų įforminta kita, t. y. importo muitinės procedūra.

Dėl Pareiškėjos skundo Komisijai argumentų, kuriuose dėstomi motyvai, susiję su naujai tik šiame ginčo nagrinėjimo etape pateikta 2013-02-18 generaline pirkimo–pardavimo sutartimi Nr. 13/0218, pastebėtina, jog pagal MAĮ 153 str. 2 dalį mokesčių mokėtojas privalo pateikti centriniam mokesčių administratoriui visus dokumentus (ne valstybine kalba įformintų dokumentų autentikuotus vertimus į valstybinę kalbą) ir įrodymus, kuriais grindžia savo nesutikimą su mokesčių administratoriaus sprendimu ir savo reikalavimą. Nurodytų dokumentų ir įrodymų nepateikęs mokesčių mokėtojas praranda teisę jais remtis tolesnio ginčo nagrinėjimo ikiteisminėje mokesčių ginčą nagrinėjančioje institucijoje metu, išskyrus atvejus, kai apie negalimumą juos pateikti (nurodant svarbias to priežastis) buvo nurodyta pateiktame mokesčių mokėtojo skunde ar mokesčių administratorius, neturėdamas pagrindo, atsisakė priimti mokesčių mokėtojo pateiktus dokumentus ir įrodymus. Kadangi Pareiškėja minėtos 2013-02-18 generalinės pirkimo–pardavimo sutarties Nr. 13/0218 nebuvo pateikusi nei Panevėžio AVMI, nei Inspekcijai, o Pareiškėjos ir UAB „U1“ direktoriaus pareigose yra tas pats asmuo J. D. , todėl vadovaujantis MAĮ 153 str. 2 dalyje įtvirtinta norma, mokesčių mokėtojo argumentai, susiję su naujai pateikta sutartimi, yra nevertintini. Atitinkamai, konstatuotina, jog Pareiškėjai įvykdžius prekių tiekimus už 256 585,48 Lt kitam Lietuvos Respublikoje registruotam ūkio subjektui UAB „U1“, šis įgijo teisę naudotis jomis kaip savo, todėl Pareiškėjos skundo argumentai, jog dalį prekių (už 135 320,32 Lt sumą) UAB „U1“ reeksportavo iki 2014-04-10, todėl toje dalyje Pareiškėjai tenkanti prievolės dalis turėtų būti sumažinta (turėtų būti taikomas ne standartinis 21 proc. PVM tarifas, o 0 proc. PVM tarifas), yra nepagrįsti, todėl atmestini.

Įvertinus nurodytas nuostatas ir faktines bylos aplinkybes, konstatuotina, jog Inspekcija skundžiamame sprendime pagrįstai padarė išvadą, kad Pareiškėja ginčo prekių pardavimo sandoriams su UAB „U1“ nepagrįstai taikė 0 proc. PVM tarifą, bei patvirtino mokėtiną 15 605 Eur (53 883 Lt) pardavimo PVM, nes ginčo sandoriai nepatenka į PVM įstatymo 53 straipsnio reguliavimo sritį, t. y. minėtame straipsnyje nėra situacijų, kai prekių tiekimas vyksta tokiais, kaip šioje byloje nustatytais aplinkybėmis, be to, Pareiškėja nepateikė įrodymų, pagrindžiančių, kad ginčo prekių tiekimo sandoriams 0 proc. PVM tarifas taikytinas kitais PVM įstatyme numatytais pagrindais.

Dėl sandorių su PP N.

Iš byloje esančios medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius patikrinimo metu nustatė, jog Pareiškėja Ukrainos pirkėjui PP N. (fizinis asmuo S. N.) įformino prekių pardavimą už 28 999,65 Lt pagal laikotarpį nuo 2012-06-29 iki 2012-11-13 išrašytas PVM sąskaitas faktūras ir sandoriams taikė 0 proc. PVM tarifą kaip prekėms, eksportuotoms iš Europos Sąjungos (ES) teritorijos. Taip pat matyti, jog ginčo tarp šalių dėl Pareiškėjos sandoriams su Ukrainos pirkėju PP N. taikytinų teisės normų (MAĮ 41 straipsnis, 56 straipsnis) nėra, tačiau

šalys nesutaria dėl įrodymų vertinimo, t. y. dėl Pareiškėjos pateiktų įrodymų eksportui pagrįsti pakankamumo tam, kad Pareiškėjos parduotoms prekėms būtų taikomas 0 proc. PVM tarifas pagal PVM įstatymo 41 straipsnio nuostatas.

Pagal PVM įstatymo 41 str. 2 dalį 2010-11-30 įstatymo Nr. XI-1187 redakcija), jeigu PVM įstatymo VI skyriuje nenustatyta kitaip, tiekiamos prekės apmokestinamos taikant 0 proc. PVM tarifą, jeigu jas pirkėjas, įsikūręs už šalies teritorijos ribų ir neturintis šalies teritorijoje padalinio, ar jo užsakymu kitas asmuo išgabena iš Europos Sąjungos teritorijos, išskyrus atvejus, kai pirkėjas išgabena įrangą, atsargines dalis ar atsargas, skirtas asmeniniams poreikiams naudojamiems laivams, orlaiviams ar kitoms transporto priemonėms. Akcentuotina, kad pagal PVM įstatymo 56 str. 1 dalį (2010-11-30 įstatymo Nr. XI-1187 redakcija) PVM mokėtojas, pritaikęs 0 proc. PVM tarifą pagal šio įstatymo 41 straipsnį, privalo turėti dokumentus, įrodančius, kad prekės išgabentos iš Europos Sąjungos teritorijos. PVM įstatymo 56 str. 4 dalyje nustatyta, kad mokesčių administratorius turi teisę pareikalauti pateikti ir kitus papildomus įrodymus 0 proc. PVM tarifo pritaikymo pagrįstumui įvertinti. Kai PVM mokėtojas negali įrodyti, kad prekių tiekimui 0 proc. PVM tarifas pritaikytas pagrįstai, toks prekių tiekimas apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą arba lengvatinį PVM tarifą, jeigu jis šioms prekėms nustatytas.

Pažymėtina ir tai, jog Europos Sąjungos Teisingumo Teismas yra pripažinęs, kad panaikinus sienų kontrolę tarp valstybių narių, mokesčių institucijos tikrinimą, ar prekės fiziškai tebėra, ar ne tiekimo valstybės narės teritorijoje, iš esmės atlieka remiantis mokesčių mokėtojų pateiktais įrodymais bei jų deklaracijomis (pavyzdžiui, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2007-09-27 sprendimas byloje *Teleos* ir kt., C-409/04, 44 p.), todėl principas, pagal kurį teisės naudotis leidimu nukrypti arba atleidimu nuo mokesčio įrodinėjimo našta tenka tam, kuris prašo leisti naudotis tokia teise, nepažeidžia Bendrijos teisės, kas lemia, jog būtent tam, kad būtų taikoma Šeštosios PVM direktyvos (77/388/EEB) 28c straipsnio A skirsnio a punkto pirmoji pastraipa, prekių tiekėjas turi pateikti įrodymų, kad šio atleidimo nuo mokesčio sąlygos yra tenkinamos (pavyzdžiui, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2007-09-27 sprendimas byloje *Twoh International BV*, C-184/05, 26 p.). Analogiškų nuostatų laikomasi ir Lietuvos administracinių teismų praktikoje (pavyzdžiui, LVAT 2008-09-08 nutartis adm. byla Nr. A-756-1506/2008, 2010-01-25 nutartis adm. byloje Nr. A-556-250/2010, 2010-06-28 nutartis adm. byloje Nr. A-556-1054/2010, 2012-09-04 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1890/2012), kuriose konstatuota, kad pareiga įrodyti, jog prekės buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, tenka mokesčių mokėtojui, o mokesčių administratoriui kilus abejonių dėl pateiktų įrodymų teisingumo, jis, savo ruožtu, gali rinkti papildomus duomenis, kurie galėtų paneigti mokesčių mokėtojo pateiktus įrodymus. Remiantis LVAT praktikoje suformuotais kriterijais, mokesčių mokėtojas, siekdamas įrodyti, ar prekės tikrai yra išvežamos iš šalies teritorijos, paprastai turėtų pateikti įrodymus, pradedant nuo dokumentų, susijusių su išvežimo procedūra, baigiant patvirtinimu iš prekių gavėjo (tai gali būti prekių gabenimo dokumentai, transporto priemonių rūšių, kuriomis gabentos prekės, įvardinimas bei jų identifikaciniai duomenys, asmenų, kurie išgabeno prekes, identifikaciniai duomenys ir pan.).

Byloje nustatyta, kad 0 proc. PVM tarifo taikymui sandoriuose su Ukrainos pirkėju PP N. pagrįsti Pareiškėja mokesčių administratoriui pateikė PVM sąskaitas faktūras: 2012-06-29 ECA Nr. 0000214 už 5 683,31 Lt (1 646,00 Eur), 2012-10-29 ECA Nr. 0000166 – 572,82 Lt (165,90 Eur), 2012-10-29 ECA Nr. 0000167 – 16 295,56 Lt (4 719,52 Eur), 2012-11-07 ECA Nr. 0000161 – 953,73 Lt (276,22 Eur), 2012-11-13 ECA Nr. 0000165 – 5 494,23 Lt (1 591,24 Eur); fizinio asmens S. N. atsiskaitymus grynaisiais pinigais, įformintus kasos pajamų orderiais: 2012-06-29 serija ECAPEUR Nr. 0000004 (2 323,44 Eur), 2012-11-14 serija ECAPEUR Nr. 0000010, sumokėta 6 752,85 Eur; 2012-11-14 muitinės eksporto deklaraciją Nr. 12L TSA1000EK00B263 (deklaracijos forma yra be muitinės žymų), 2012-11-14 CMR vaštaraštį (be muitinės antspaudų, kurie yra esminiai patvirtinant prekių išgabėimą iš Europos Sąjungos teritorijos), 2012-10-29 el. laišką „Užsakymas“ J. D. (Pareiškėjos direktorius) iš PP N. S. S. Taip pat byloje nustatyta, jog pagal mokesčių administratoriui prieinamus duomenis „Muitinės eksporto faktai“, duomenų apie

eksporto procedūros užbaigimą pagal eksporto deklaraciją Nr. 12L TSA1000EK00B263 nėra, tuo tarpu Pareiškėja nepateikė importo deklaracijos, patvirtinančios prekių importą į Ukrainą.

Komisijos vertinimu, Pareiškėjos pateikti dokumentai įrodo prekių pagal laikotarpiu nuo 2012-06-29 iki 2012-11-13 išrašytas PVM sąskaitas faktūras Ukrainos pirkėjui PP N. pardavimą, tačiau neįrodė prekių realaus išgabenimo iš Lietuvos fakto, t. y. Pareiškėja nepateikė objektyvios informacijos, neabejotinai patvirtinančios ginčo prekių išgabenimą iš Europos Sąjungos teritorijos pagal PVM įstatymo 42 str. 2 dalies nuostatas, todėl neįvykdė įstatymais jai nustatytos pareigos (PVM įstatymo 56 str. 1 dalis), siekiant pasinaudoti PVM lengvata. Todėl nagrinėjamu atveju Pareiškėjai buvo pagrįstai nuo 28 999,65 Lt prekių vertės apskaičiuotas mokėtinas 6 090 Lt pardavimo PVM.

Dėl PM delspinigių ir baudų

Skunde Pareiškėja teikia motyvus dėl atleidimo nuo papildomai apskaičiuotų PM delspinigių ir baudų, nurodydama, kad pažeidimo dėl PM ji neginčijo, aptiktas klaidas ištaisė, t. y. papildomai apskaičiuotą PM deklaravo ir jį jau sumokėjo, todėl, vadovaujantis MAĮ 141 str. 1 d. 3 punktu, Pareiškėja nepadarė žalos valstybės biudžetui.

Dėl minėto Pareiškėjos argumento pažymėtina, jog Panevėžio AVMI, vadovaudamasi 2001-12-20 Pelno mokesčio įstatymo Nr. IX-675 5 straipsniu, 11 straipsniu, 17 str. 1 dalimi, 48 straipsniu, 53 straipsniu, 2014-04-47 nustatė, kad 2014-05-29 Pareiškėja pateikė metinę pelno mokesčio deklaraciją, kurioje nedeklaravo 1 590 Lt mokėtinos į biudžetą PM sumos už 2013 m. (Panevėžio AVMI 2014-12-18 patikrinimo aktas Nr. FR0680-850, 6 psl.), atitinkamai, vadovaujantis MAĮ 96–98 ir 139 straipsniais bei tuo, kad minėtą 2013 m. metinę pelno mokesčio deklaraciją Pareiškėja patikslino, papildomai deklaruodama 1 590 Lt PM, tik 2014-12-05, t. y. mokesčių administratoriui 2014-09-15 jau pradėjus mokestinį patikrinimą, už nesavalaikį mokesčių sumokėjimą buvo apskaičiuoti delspinigiai ir skirta PM bauda.

Pastebėtina, kad vadovaujantis MAĮ 100 str. 1 d. 2 punktu, mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jeigu yra MAĮ 141 str. 1 dalyje nustatytas pagrindas. Pareiškėjos nurodytame MAĮ 141 str. 1 d. 3 punkte įtvirtinta, kad vienas iš atleidimo pagrindų yra, kai mokesčių mokėtojo atskira veika, nors ir pažeidžiančia mokesčio įstatymo nuostatas, nepadaroma žala biudžetui. LVAT, aiškindamas MAĮ 141 str. 1 d. 3 punkte įtvirtintą atleidimo nuo baudos ir delspinigių pagrindą – kai mokesčių mokėtojo atskira veika, nors ir pažeidžiančia mokesčio įstatymo nuostatas, nepadaroma žala biudžetui, yra pažymėjęs, kad mokesčių mokėtojui mokesčių įstatymo nustatyta tvarka ir terminais nesumokėjus į biudžetą mokėtinos mokesčio sumos, biudžetas laiku negauna pajamų atitinkamo mokesčio forma, todėl biudžetui paprastai padaroma žala (2008-07-11 sprendimas adm. byloje Nr. A-502-1301/2008, 2014-03-25 nutartis adm. byloje Nr. A-556-971/2014).

Įvertinus byloje aukščiau nurodytas aplinkybes, teisės normas ir teismų praktiką, konstatuotina, kad PM nesumokėjimas įstatymų nustatyta tvarka ir terminu savaime paneigia Pareiškėjos teiginius, kad ji savo veika nepadarė žalos biudžetui. Taigi, Inspekcija fakto, jog Pareiškėja savanoriškai padengė PM prievolę jau prasidėjus mokestiniam patikrinimui, pagrįstai nelaikė turinčiu įtakos atleidimui nuo baudos ir delspinigių, t. y. teisinių prielaidų Pareiškėjos atžvilgiu pritaikyti MAĮ 141 str. 1 d. 3 punktą nėra.

Atsižvelgiant į aukščiau minėtas faktines bylos aplinkybes bei minėtą teisinį reglamentavimą, panaikinti centrinio mokesčių administratoriaus priimtą sprendimą Pareiškėjos skunde nurodytais motyvais nėra pagrindo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2015-06-11 sprendimą Nr. 69-71.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršelienė

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius